Vârsta de fier

* INSCRIPŢIE

Drumurile pe cari nu le umblăm,
drumurile ce rămân în noi,
ne duc şi ele, fără număr, undeva.
Cuvintele pe care nu le rostim,
cuvintele ce rămân în noi,
descoperă şi ele, fără de margini, făptura.
Luptele ce nu le dăm,
luptele ce rămân în noi,
ne lărgesc şi ele în taină patria.
Sămânţa pe care n-o dăruim,
sămânţa ce rămâne în noi,
multiplică şi ea fără capăt viaţa.
Moartea de care nu murim,
moartea ce rămâne în noi,
ne adânceşte şi ea tăcerea.
Şi pretutindeni prin toate
îşi pune temei poezia.

[1946-1951]

* JALE LA ÎNCEPUT DE NOIEMVRIE

Ascultă pe drumuri
de cer, pe înalte,

cohorte de păsări
sălbatice-n noapte.

Ce-ti lasă în urmă?
Ce-ţi lasă în faţă?
Tomnatic imperiu,
izvoare ce-ngheaţă.

Curând căpriorul
la ochiul de apă
închis - cu copita
zadarnic mai sapă.

Şi încă vedea-vei
ce jaf în lumină
va fi, şi ce jalnic
verdict în grădină.

Atât îţi rămâne:
pământ în tenebre
şi inima arsă
de grijă şi febre.

Din cântec, din caldul,
nimic nu mai este,
ah, nici în viaţă,
şi nici în poveste.

Ia seama că mâne
cocorii în seară
vor duce şi luna,
furând-o din ţară.

[1946-1951]

* INIMA MEA ÎN ANUL...

Stelele, ce-i drept, mai sunt deasupra, toate,
dar Dumnezeu ne trece sub tăcere.
Tenebrele n-au capăt, lumina n-are înviere.
Inima mea - e-o carte care arde,

un bocet
în mijlocul Patriei.

[1943-1946]

* CETATEA MOARTĂ

Ce gol în toamnă mi-e Sibiul!
Printre câte turnuri sânt
aş mângâia atâtea drumuri,
ce-ar fugi de pe pământ

Aş mângâia-ntr-un loc o frunză
ce mai sună în urechi
şi soarele mâncat de greieri
pe sub zidurile vechi.

[1943-1946]

* LÂNGĂ VATRĂ

În străinătate-mi, pământean în lacrimi,
stau de veghe lângă vatra mea de patimi.
Suflet prăbuşit în humă ca în perne -
nici o veste - de odihnă nu-mi aşterne.

Nu cu ochii mai privesc - hotar - poiană.
Cat în preajmă, pretutindeni, printr-o rană.
Iscodesc prin văi, prin larga-mpărăţie,
vreo făptură de mai este - să mă ştie.

Chem spre miazăzi şi noapte, n-am răspuns.
Să ard singur, orice zare să mă-nfrângă
ursitoarele-nceputului m-au uns

şi, tânjind, să-mi scape clipa când o stea
sare, ca spre-o altă lume, să se stângă
şi să-nvie-n picurul din geana mea.

[1943-1946]

* PASĂREA

Neguri acopăr

câmpuri şi dâmb.

Freamătă ulmul,

duhul cel strâmb.

Cuiburi mai multe-n
creste se văd.

Semn că-n coroane

dat-a prăpăd.

Neagră făină
cade prin scoc
colo la **moara**
lui Nenoroc.

Macină el doar -
gârbov, cărunt.
Curge urâtul
greu şi mărunt.

Lut fără slavă,
umed absurd.
Umblu-n ne-lume,
drumul e surd.

Unde răzbate
silnicul pas,
lung peste creştet
cântă un glas.
Cântă prin ceaţa
care căzu -
veşnic deasupră-mi
pasărea U.

[1950-1952]

* ECHINOCŢIU DE TOAMNĂ

Vino, să ieşim dintre aceste ziduri,
de sub arcade ce apasă,
din inelul cu-nvechite turnuri, al cetăţii,
din ceaţa ce pe poduri de metal se lasă.
Vino pe deal, pe cel din urmă-n soare,
unde-un trecut de slavă cu suflare lentă
sub pietre doarme,
să strigăm de-acolo după păsările călătoare.
Să strigăm precum obişnuiesc copiii între jocuri,
sari făr-a şti ce strigă
îşi rostesc prin chiote extazul efemer
pentru cele ce au loc în cer.

Înduplecaţi de soartă,
nouă înşine străini, cu patria pe umeri - moartă,
noi am văzut, ce-i drept, de-atâtea ori,
că-ntraripatele puteri, răzbind prin nori,
orbite de o ţintă depărtată
ne iau văzduhul prin tangentă doar - ca o săgeată -
şi nu mai prind de jos din ţări nici fluturări
de semne şi nici veste.
Vino totuşi să strigăm de-acolo de pe creste,
să strigăm după cocorii care pleacă
şi-n vuietul de mântuire
o tin către limanul dincolo de fire.
În cumpăna şi-n sfâşierea
acestui ceas prejmuitor,
vino, străfundul neguros, rumoarea ce ne-neacă
să le lăsăm sub noi - şi de pe dealul cel din urmă
cu semne-nchipuind în vânturi libertatea
să strigăm după triunghiul călător.

[1950-1951]

* POD PESTE MUREŞ

La vad, un pod de lemn, cu coperişul de şindrilă,
lung cât o uliţă de sat,
se-ntinde peste Mureş. Mal vrea de mal în veci să lege.
Astfel ţara moştenitu-1-a din leat.

Îşi au măreţele-ntâmplări şi lucruri cântăreţii lor,
dar podului îi cântă numai apa, ce sub el se-ndeasă,
despre toţi şi toate-i cântă, câte au trecut
pe el ca printr-o casă, lungă dreaptă casă,

ca printr-o casă la al cărei prag
sfârşeşte drumul, ca să iasă

la cellalt capăt iarăşi drum, drum vechi - în lume
precum pravila îl vrea - lăsat în voie să pornească.

Oşti trecură-n veac pe-aci, şi Radu cel Frumos,
roţi ferecate, roibi domneşti, comori şi lacrimi,
moţi cu ciubare, turme, vânturi,
răpuşi şi-nvingători, stindarde, patimi.

Pe toţi şi toate-n nopţi, când vâlvele se bat,
îi poţi vedea-n lumini de-o clipă încă,
aşa cum ceasul, de pe-un ţărm mutându-i,
i-a mântuit spre celălalt peste vâltoarea-adâncă.

Dar ce linişte-i acum la vad! Ce trează-amiaza!
Prin istorie adie doar miros de otavă.
Subt pod un şarpe se soreşte, lung şi nemişcat,
ca-ntr-o emblemă rară, de străveche slavă.

[1946-1951]

* SAPĂ, FRATE, SAPĂ, SAPĂ

Sapă, frate, sapă, sapă,
până când vei da de apă.
Ctitor fii fântânilor, ce
gura, inima ne-adapă.

Prinde tu-n adânc izvoare -
de subt strat stihie blândă.
Să se-aleagă din argilă
ochiuri lucii, de izbândă.

Călători cu turme vie
să se-aplece, să se mire
de atâta adâncime
şi de basmele din fire.

Să se curme-n piept cuvântul,
când s-arată că pământul
stele şi-năuntru are-
nu numai deasupra-n zare.

Osteneşte-te-n amiază
să aduni răsplată dreaptă.
O privelişte de noapte
negrăită te aşteaptă.

Zodii sunt şi jos subt ţară,
fă-le numai să răsară.
Sapă numai, sapă, sapă,
Până dai de stele-n apă.

[1951-1957]

* VÂRSTA DE FIER

Să ieşi pe stradă ţi-e dat,
dar nu fără griji, ca-n zile de altădată.
La fieştecare pas, la fiece colţ, te-ntâmpină: timpul.
Ăst time ce veni peste noi,
întâi ca pustiul Gobi, apoi cu tumultul unei urniri
de ape şi continente,
sălbatic ca o revărsare peste toate
a magmelor din noapte.

Unde, în ce întuneric
ţi s-au ascuns mulţii semeni şi fraţii, surorile,
cu suferinţele lor, te întrebi.
S-aude sumbră o şoaptă adusă de vânt
că, deşi în viaţă încă,
noi suntem o amintire doar, fabulă,
deznodământ aşteptând între veac şi morrnânt.

Fericită-i acum numai valea ce are un sfânt!
Un sfânt de la care umanele umbre să-nveţe
cum trebuie între pământ şi tărie să stea.
Un sfânt neclintit care cată mereu la aceeaşi stea
şi-n spaima de pretutindeni
nu-şi absoarbe în trup aureola.

[1946-1951]

* CÂNTECUL CĂLĂTORULUI ÎN TOAMNĂ

Piere zvon subt zarişte,
talanga în rarişte.

Vine toamna oilor
prin pânzele ploilor.

Glas dau ceţii, patimii
cu frunza lor paltinii.

Jalea rătăcirilor,
mohorul mâhnirilor,

ale cui sunt, ale cui?
Parc-ar fi a nimănui.

Mi-au secat pleoapele
şi-n inimă apele.

Doar când urc poienele
mi se-ncarcă genele

subt amiaza fierului
de picurii cerului.

Plâng spre zarea dorului
cu lacrima norului.

[1946-1951]

* BALADA FIULUI PIERDUT

Cade din tărie luna
pe pământ sub chip de brumă.
Zvonul stins prin noapte rece
îl auzi, din moarte, mumă?

Lung, pe fusul tău de vrajă
firul stelei se mai toarce.
Oare ce-i? - S-aude pasul
fiului care se-ntoarce?

Sau e plopul care-şi lasă
frunza galbenă deodată?
(Îl auzi, din moarte, mumă?)
Cade-i lui coroana toată.

Frunze una peste alta
în troian-inel s-aşază.
Fiul tău cu-ntreg troianul,
aiurind, se-ncoronează.

S-a întors risipitorul.
(Îl auzi, din moarte, mumă?)

A sosit şi pleacă iarăşi.
Umblă-n brumă ca pe lună.

[1951-1957]

* CEAS

Târziu, pe la ceasul amărăciunii, când am văzut că-n zadar
cuvintele toate mi le-am rostit,
că până la tine-nţelesul lor n-a mai ajuns,
în noapte-am ieşit.

Crezusem, vai, cu tărie
că niciodată sfârşit nu va fi.
Ţi-am spus uneori: ia sfatul vestalelor, dacă
flacăra vrei s-o-ntreţii.
Ţi-am zis alte dăţi: vezi tu jeraticul, truda în vatră?
Din fumul albastru ce iese
mereu cerul se ţese.

Bănuiesc că ai stat încă mult time la masă, în jale
cu capul în mâni,
cu privirea pierdută-n ocoalele tale
de vis. Bănuiesc că nici astăzi nu-ţi este uşor
în cetatea cu punţile trase.
Pentru ca vinul lăsat printre cele rămase
nimeni să-1 bea,
toarnă cenuşă-n ulcior.

[1946-1951]

* NORUL

Durerile noastre sunt multe, dar cea mai mare
este - să vezi. Să vezi că o noimă-ncepută
nu se-mplineşte, că sfântul, preexistentul tipar
după care prin ani eşti ţinut să-ţi croieşti obrazul şi calea
în mâni ţi se sfarmă. Să vezi
cum legenda ce fiinţă a prins se opreşte curmată
la drum-jumătate.

Mire-se nimeni că-n văile sublunare adast ca Orfeu,
ca un alt Orfeu încercat într-alt chip, sfâşiat de accese
de cântec, azi ca şi mâne dezamăgit
că stâncile pe care le-a pus în mişcare

refuză-a-1 strivi, precum dat îi fusese.

Ce greu rămâne şi cât de-anevoie te-ndemni
norul să-1 mai ascunzi, norul melancoliei, albul cel trist.
Îl porţi deasupră-ţi şi-1 tragi după tine
dintr-o stradă într-alta fără de rost

şi din poartă în poartă.

[1946-1951]

* ECCE TEMPUS

Numai în arbori inelele anilor
mereu se lărgesc.
În trupul meu timpul sporeşte subţire
de la o zi mai firav - la alta, subt crugul ceresc.

Tinere sunt încă, tinere toate popoarele -
Eu, fiul lor, cât de bătrân!
Munţii mai cresc, cu umbrele lor, din adâncuri.
Nici frunte, nici inimă n-am să-i îngân.

Fosforul şi apa, cărbunele, galbenul sulf
de subt scoarţă în lamură dau.
Stihiile, ele mai cred în obşteasca poruncă.
Eu trepte în sus - nu reiau.

[1946-1951]

* GOTTERDAMMERUNG

Ceas de cumpănă. Amurg.
Vai, toate către soare curg -
tărâmul larg şi noi cu el.
Pe-o lină aurie apă
Thule şi Orplid, ţară după ţară,
toate trec prin soare
ca printr-un inel.
Se curmă ziua, vine seară.
Un fluviu purtător a toate
duce plute, vârste mute,
către cele nevăzute
'n marea noapte.

[1946-1951]

* 21 DECEMVRIE

Părere asemenea unui
cuvânt scris de-o mână pe apă
ce - încă-naintea citirii -
în cercul de unde ne scapă

e orice legendă. Dar tine
trăieşte pe vaste aceste
tărâmuri, pe-adâncile, altfel
decât pe un prund de poveste?

Amară e însă amiaza
de astăzi, şi nu se-nfiripă
în larguri nici tâlc, nici visare.
Doar frunzele zboară-n risipă.

În iarnă stă ţara. Vai, unde-i
albastrul ei sfânt atribut?
Pădure, restituie-mi zeii,
pe cari ţi i-am dat împrumut.

[1959]

* ÎN TIMP

Natura-şi împlineşte ciclul
şi iarăşi de la cap şi-1 ia.
Istoria înaintează pe Via Appia.
Astăzi ca şi alte dăţi
înalţă apeducte-n deşerturi,
pentru tot mai depărtate cetăţi
duce pe umeri argila arsă,
dezmărgineşte pământul, grădină după grădină,
şi pune pietre de hotar în timp,
aici o bătălie, colo un gând.
În catacombe s-adună şi iar se revarsă.
Dar faptele mele unde sunt?
Faptele ce ar putea pentru mine mărturie să stea
în grădină, în lumină.

[1943-1946]

* CÂNTEC DESPRE REGELE ION

Avem acelaşi nume, tu şi eu,
că-i iarnă sau că-i primăvară
ne cheamă azi pe toţi la fel:
Ion fără de ţară.

Când râde cineva pustiu
în casă sau pe-afară,
să ştii că unul singur e:
Ion fără de ţară.

O umbră de se clatină prin vânt
scâncind sub grea povară,
nu întreba, căci este el:
Ion fără de ţară.

Un vaier dac-ar fi s-auzi
a zecea mia oară,
să ştii că unu-i pentru toţi:
Ion fără de ţară.

[1951-1957]

* NU SUNT SINGUR

Obârşiile-izvoare
mă mai leagă. Nu sunt singur.
Mi-a crescut pe câmp o floare,
unde sunt, să nu fiu singur.

Jaruri sfinte, nor fierbinte
trec pe cer, să nu ard singur.
Inimi bat, se spun cuvinte,
pe pământ să nu cânt singur.

Umbra-alături ia fiinţă,
unde merg, să nu merg singur.
Neguri vin din nefiinţă -
mărturii că nu sunt singur.

Vulturi din robie scapă
şi se-nalţă; nu lupt singur.
Cade în abis o apă,
în adânc să nu cad singur.

Focuri sunt şi a credinţă.
Acest gând cât mai palpită
schimbă moartea-n biruintă:
nu sunt singur, nu sunt singur.

[1951-1957]

* TIMP FĂRĂ PATRIE

Timp fără patrie: râu fără ape,
secetă-n albie şi subt pleoape.
Timp fără patrie: inimi învinse,
vârste nerodnice, cugete stinse.
Timp fără patrie: sură poveste,
vuiet de cetină neagră pe creste.
Timp fără patrie: ţarini ne-ntoarse,
zboruri defuncte şi suflete arse.
Timp fără patrie: stingere-a torţei,
boltă neprietenă, clopot al sorţii.
Timp fără patrie: dragoste-amară,
roiuri tânjind după raiuri şi ceară.

[1951-1957]

* SUFLETUL S-APLEACĂ SOARTEI

Sufletul s-apleacă soartei,
jalea-1 bate, nu-1 destramă.
Vântu-n apă face-o undă,
bucură-te că nu-i rană.
Inima se mai frământă,
bântuită - se întramă.
Vântu-n apă face-o undă,
unda-i undă, nu e rană.

[1951-1957]

*** BALADA** MIERLEI

Ce te miri că-n Cluj, prin soc şi nuc,
mierla fluieră ca un haiduc?
Pune mierla-n glas şi-n cânt ce ştie.
Fost-a Clujul scaun de domnie.

Unde-s turnuri şi păragini, lupte
fost-au, trudă, jurăminte rupte.
Fete-n şea luând, învingători
treceau vaduri tulburi şi strâmtori.

Scârţâiau în sus pe deal rădvane.
De la curţi fugeau în codri Ane.
Fost-a, unde zidul poartă spini,
vrajbă ca de foc, printre calvini.

Unde-i cimitir, erau podgorii,
struguri frământau în căzi feciorii.
Li s-a dat de-atunci la toţi să-şi culce
crucea oaselor în humă dulce.

Unde-i caldarâm, erau livezi,
Lucruri fost-au, unde umbre vezi.
Fost-a Clujul scaun de domnie.
Mierla fluieră în vânt ce ştie.

[1951-1957]

* PE MUNTE

Cumulii albi prin azururi
gândul nu-1 fură de-a pururi.
Fii-mi tu pe plaiul din slavă
lină şi moale otravă.

Vezi tu cum anii se sfarmă
Curme-se grije şi larmă,
timpul prea tulbure, multul
aprigul chin şi tumultul!

Scutul şi coiful cu pană
ia-mi-le ca de pe-o rană,

pune-le-alăturea-n iarbă.
Soarele-n ele să ardă.

Verdele fără prihană
stingă-ne epoca vană.
Apele-n iezer - ce caste!
Roagă tu norii - s-adaste!

[1946-1951]

* OBOSEALA ANULUI

De unde vine aboseala anului?
Din râul cu ape obosite de mori,
Din vântul cu duhul ostenit de flori,
Din suferinta-nvârtită în inimi de-atâtea ori!

Oboseala ce-n coapse o port ar putea
să fie totuşi numai a mea.
O simt în pas şi în ochi, subt pleoape,
cum dincol-o simt în cetiru şi-n ape.

Sau, poate, vrăjit sunt de Greul-Pământului.
El, din străfund, ca un descântec, ce lesne
poate să toarne oricând geologicul plumb
în suflet şi-n glezne!

Vine-oboseala aceasta din faptul c-am îndurat
pustiirea fără de seamăn a unui poem,
în care suferinlele omului gem,
şi care nici unul din zbuciume nu mi-a-mpăcat?

Ce oboseală în toate. În pădurea de brad,
printre ferigi, unde străbat şi unde cad,
mă pătrund în faţa muntelui nalt şi a stâncilor
de oboseala, în straturi, a vârstelor.

Cuprinsu-m-a oare, în miezu-i, un strop uriaş şi amar,
ambra-lumină, răşina de chihlirnbar,
ce altădată-nchidea pentru totdeauna în sine,
din zboruri răpuşi, cu aripi întinse, fluturi, albine?

[1951-1957]

* CUVINTE CĂTRE PATRU PRIETENI

Voi sunteţi patru, nu mai mulţi,
voi cei din urmă prieteni.
E plină luna sus şi e de aur. N-ar fi drept
să n-o privim, când între noi vorbim
despre o slujbă ce-o aştept.

Viaţa-ntreagă gânduri am rostit
şi cântece am spus,
în ele căutându-mi vrednicia.
Pândeşte-acum de undeva declinul şi aminul.
Primejdii fulgeră din Nord, nechez s-aude
de-apocaliptici cai prin nouri sus.
În urmă a tot visul, în faţă doar destinul.
Mi-e teamă, prieteni, că sfârşitul
n-am să mi-1 pot alege singur. S-ar putea
să cad cu faţa-n jos
pe un tărâm netrebnic, ruşinos.

Voi patru însă, pomenind de alte fapte,
să mă luaţi de unde voi fi fost căzut,
pe-un drum de seară sau în miez de noapte
în satul meu pe umeri să mă duceţi

întins pe lună ca pe-un scut.

[1946-1951]

* DRUM PRIN CIMITIR

Prin locul acesta când treci
seara pe cărăruile nimănui,
pe pietrele albe şi negre urechea
pe rând să ţi-o pui.

Ca în clepsidre
prin orbitele morţilor ţărna curge
măsurând timpul cetăţii. Pune-ţi urechea
s-asculţi. Şi-apoi iarăşi
s-asculţi dacă inima, jalnica, vechea;
mai bate - şi-a cui?

A nimănui - cuteza-vei să spui?
Treci numai, treci - fără frică.
Şi, dacă poţi, amăgeşte-te singur să crezi

că zvonul ce-n cale ţi se ridică
e numai vântul ce vine din lună
şi-n ţară sună.

[1946-1951]

* DUPĂ FURTUNĂ

Şi ani şi luni
şi iarăşi ani nimic nu s-a-nchegat.
Fără-ncetare, sub tenebre, marea
frământându-se a cutropit liman şi plaje.
Şi tunete sub zare necerească
s-au ridicat din adâncimi. Şi luni şi ani
şi iarăşi luni văzduhul a fost plin - de-un freamăt
ca de cohorte-naintând pe sarcofage.
Rumoarea-atom se-mprăştie
şi curţi albastre se aleg deasupra în senin.
Răzleţii, norii ce-au rămas, se duc să se-odihnească.
Să fim noi doi întâii cari ieşim, după tumultul stins,
pe ţărm! Întâii cari lăsăm
pe maluri în nisipul pur o urmă.
Întâii cari ne bucurăm că luna parcă într-adins
ne dăruie-n acest ţinut de linişti
un contur şi-o umbră.

[1946-1951]

* ÎNVIERE

În azur se simt întoarceri.
Vânăt fum de vreascuri ude
S-a întins în tot oraşul.
Undeva un zbor s-aude.

Sus cocorii desfăşoară
Ieroglife din Egipet.
Dacă tâlcul 1-am pricepe
Inima ar da un ţipăt.

În copaci, prin vechi coroane,
Seve urcă în artere:
S-ar părea că-n ţevi de orgă
Suie slavă de-nviere.

Muguri fragezi sfarmă scoarţa,

Solzi şi platoşe, găoace.
Grav, miracolul ne miră
Cum începe, cum se face.

Fiece sămânţă-nalţă
De pe un mormânt o piatră.
Suferinţa are-un cântec
Şi nădejdea are-o vatră

[1951-1957]

* CORN DE VÂNĂTOARE

Subt o geană de dumbravă
sparg mistreţii luncile.
Cornul sună, cânii latră,
auie speluncile.
Vino şi tu. Vânătoarea
drum deschidă-ne pe grind
spre arhaice izvoare
şi spre evul de argint.

Vom lăsa în urma noastră
cugetul, cetăţile.
Şi-om stârni din aşternuturi
roşii vietăţile.
Veveriţa coadă-lungă
sare ca o flacără.
S-a purces prin plai alaiul,
suliţele scapără.

Chiotind se ţin gonacii
către iezere şi stânci,
unde jneapănul se-ntinde
căţărându-se pe brânci.
În Arcadia de brume
ţapii negri-s fără griji,
îşi ridică numai capul,
când din fundul văii strigi.

Sângelui i s-or deschide
prin păduri lăcatele.
De pe frunţi de cerbi, din coarne
strângem nestematele.
Sus, la capătul baladei,
arşi de sete fără leac,
încorda-ne-vom săgeata
după nori - prin vânt de veac.

[1951-1957]

* CARAVELA

Stă pe comodă caravela.
De ani mai vechi e tot aci.
Mi-o-nchipui dintr-o dat' mărită.
De-un timp a gata a porni.

Emblemă are o cetate
ţinută-n braţe de doi lei,
un scut cu câmpul alb şi roşu
şi-o cruce-alăturea de ei.

La proră poartă, dat în aur,
prelung în aer, magic semn,
căscată gură de balaur,
furtuni să-nfrunte, ea de lemn.

S-a ruginit încheietura
în portul jalnic unde-a mas.
Acuma, de plecare, cârma
e unsă şi odgonul tras.

Cuprinse-n vânt, sărat, amarnic,
de sănătosul dor spre larg,
ca nişte sâni de fată mare
se umflă pânzele-n catarg.

De pe limanul aşteptării,
bătut de valuri monoton,
pornim din visul trist spre altul
deschis ca un senin eon.

Un cer pe care nici o umbră
nu cade iar ni s-a ivit.
Un cer cum trebuie să fie
ne mai surâde la sfârşit.

Trăim ca să cuprindem totul
şi să ne pierdem într-o zi.
Un Dumnezeu adânc, albastru
e marea-n care vom pieri.

[1955-1956]